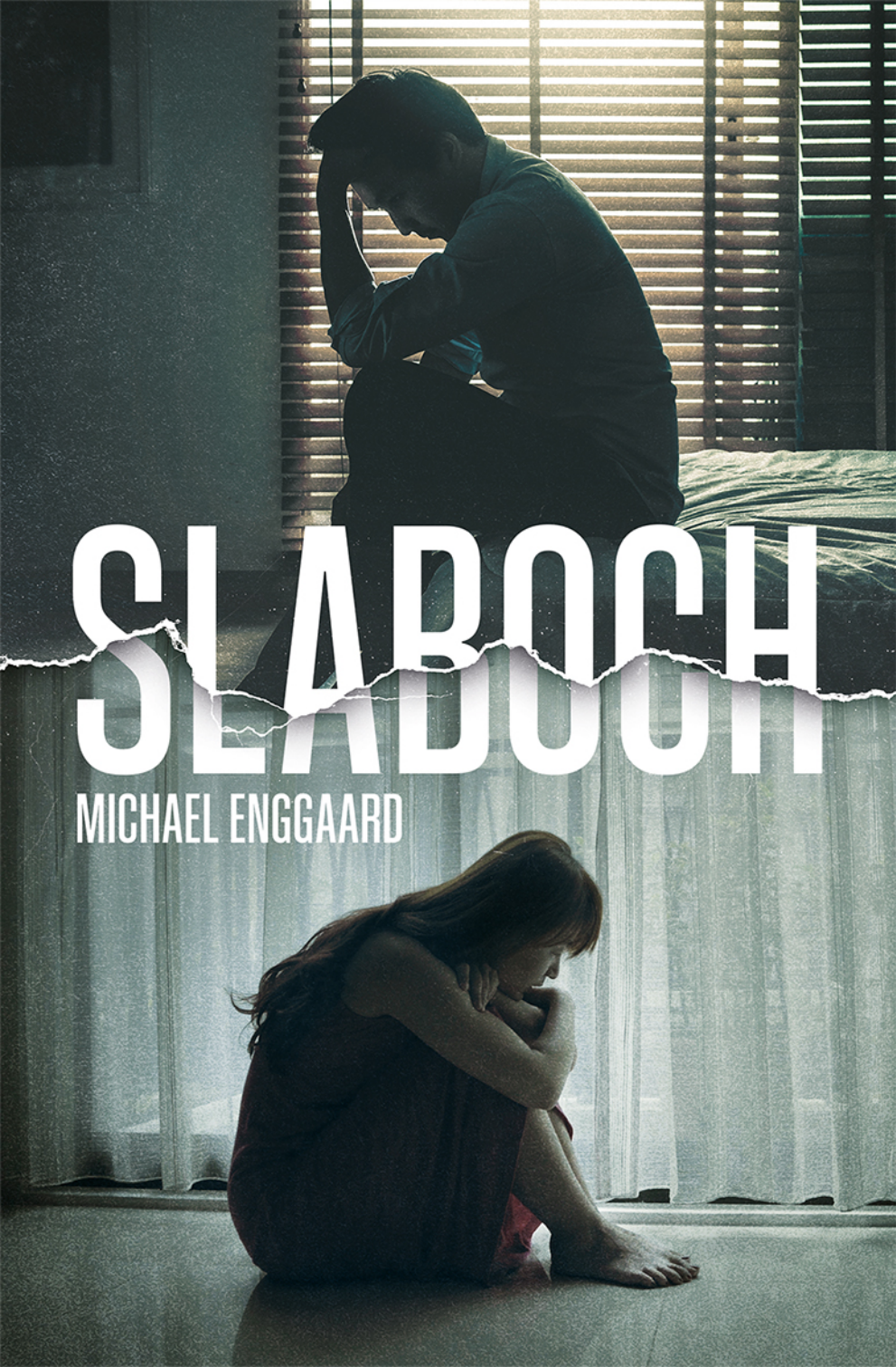

SLABOCH

MICHAEL ENNGAARD

SLABOCH

© Michael Enggaard og JP/Politikens Hus A/S 2017

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan Šimral, 2020

Cover © Kreativní bojovníci s. r. o., 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-277-0539-9 (pdf)

Michael Enggaard

SLABOCH

Věnováno Monice

Frank si každý den dopřával přesně osm cigaret. Odkulil se z manželky Poula Kocha a hned si zapálil dnešní první.

Seděl na kraji postele a zíral do prázdna, jako kdyby přemýšlel o smyslu dne, který ho čekal. O autech, která musí nalakovat. A o čerstvých pocitech viny a studu. Je zapotřebí držet si je dál od těla.

Na boku ucítil Tanjiny nehty.

„Půjdeš ke mně a rozdáme si to ještě?“

„Ne, dneska už žádnéj sex, Tanjo. Musím pracovat.“

„Tak jenom rychlovku,“ řekla a přitulila se k němu. Na další pokoušení už jí nezbyl čas.

Z předsíně zaslechli otáčení klíče v zámku. Frank si jen taktak stihl natáhnout boxerky, když se do ložnice přičinil Poul Koch, obličej schovaný za kyticí povadlých tulipánů.

Tanja přes sebe přetáhla peřinu. Frank uznal, že celá ta situace musí působit jasně jako facka. Nezačal se omlouvat. Raději se zhluboka nadechl, upravil si boxerky i s jejich trochu rozbolavělým obsahem, pak se zvedl a začal se oblékat.

Poul Koch, kdysi sportovec obdivovaný celou čtvrtí, dnes taxikář s nepředvídatelnou pracovní dobou, se k nim otočil zády. Kytky hodil na podlahu a odkráčel do kuchyně.

„Tak nejen dneska, ale už nikdy žádnéj sex, Tanjičko,“ zašeptal našťavaně Frank vyboulené peřině vedle sebe.

V kuchyni Poul Koch mezitím otevřel pytlík s dalaťmanky a ke kávovaru připravil tři hrnky. Pro ranní chvilku pohody

jich bylo o jednoho víc, než původně počítal, ale měl hlad, a taky realisticky odhadl výsledek případné fyzické konfrontace se synem svého nejlepšího kamaráda.

„Tak ty mi vojíždíš ženu, Franku,“ řekl pak, zatímco se pokoušel otevřít marmeládu. „Má na to aspoň talent?“

Frank si nalil kávu a další šálek postavil před Poula Kocha.

„To bys moh vědět sám, kdybys byl aspoň někdy doma, ty špekoune. Nechal jsi to zajít takhle daleko a je ti to úplně jedno?“

„Když jsem doma, připadám si jako pátý kolo u vozu.“

Frank si sedl na židli a podíval se mu do očí.

„Je o dvacet let mladší než ty, prostě se nudí. Shod' pár kilo, víš přece sám nejlíp, jak na to. Dej se trochu dohromady. A ukaž jí, že tě zajímá.“

„Aha, tak automechanici teď už uměj dávat do cajku i vzta-hy. To jsem nevěděl, Franku. Možná by ses měl začít starat o svoji vlastní rodinu.“

„Díky za kafe, Poule. Mějte se fajn. Vyprovázet mě nemusíš.“

Dole ve vchodě se pozdravil s klukem rozvážejícím noviny. Navzdory všem těm špatným zprávám, které s sebou mladík táhl jako závaží, vyzařovala z jeho pohybů úžasná energie. Asi díky příjemnému počasí, které venku panovalo.

Sitting Bull a ještě jeden místní flákač, bratranec slavného automobilového závodníka, už zaujali svoje obvyklá místa na kamenném schodě před charitativním bazarem organizace Settlementet.

Sundali si čepice a pozorovali trs sněženek, které jako by se k sobě navzájem nakláněly v důvěrném rozhovoru. Jejich květy si proklestily cestu na svět škvírou mezi zdí domu a přiléhající dlažební kostkou.

„Podívej, támhleten vysokej týpek se asi snaží vyznat lás-ku tý holce vedle něj. Vypadá to, že se trochu stydí,“ řekl Sitting Bull.

„Prosim tě, nech je bejt. Když na ně bude někdo civět, moc jim to nepomůže,“ odpověděl mu jeho parták.

Frank sáhl do kapsy, aby si dal dříve než obvykle dnešní druhou cigaretu. Jenže svoje cigaretové pouzdro si zapomněl u Tanji. Patřilo původně jeho dědečkovi a šlo o jednu z mála věcí, které pro něj něco znamenaly. Bylo vyrobené z nerezové oceli a jeho víčko zdobila boxerská rukavice a logo boxerské federace. Frank chvíli uvažoval, že se pro něj vrátí nahoru, ale pak si řekl, že by to bylo dost netaktní. V tu chvíli nad sebou zaslechl zvuk otvírajícího se okna. Tanja si mezitím stáhla svoje odbarvené vlasy růžovou gumičkou. Uviděla ho a zamávala před ním pouzdem na cigarety. Dal dlaně k sobě, a vytvořil tak malý košíček. Hodila mu pouzdro tak přesně, že nemusel rukama pohnout ani o milimetr.

„Dobrá spolupráce,“ poznamenal bratranec automobilového závodníka ze své základny na kamenném schodě.

„Neměl byste oheň?“ zeptal se ho Frank.

„No jasně,“ řekl muž a vytáhl zapalovač.

Frank se soustředěně díval do svého zápisníku a zrovna se chystal na telefonu najít statistiku, jak se daří fotbalovému klubu Notts County na soupeřových hřištích, když dovnitř vešla nějaká žena. Zaujalo ho poněkud nadbytečné množství zipů na její kožené bundě. Jak otevřela dveře, ucítil průvan.

Jaro. Hrozně tohle roční období nenáviděl. Falešné naděje ohledně nadcházejících lepších časů se každý rok snažily prorazit jeho zimní krustu jako demoliční koule. Připadalo mu, že nikdy není na jaro připravený, a když se ostatní dojímalí nad růžově zbarvenými třešňovými květy v kodaňské čtvrti Vesterbro, on se mrzutě šklebil.

A tahle dáma vypadala přesně jako někdo, kdo si myslí, že slunce vyřeší všechny problémy.

„Latte macchato si budete muset dát u těch vousatejch hipsterskejch opic v Istedgade,“ zahlásil, aniž by vzhlédl.

„Macchiato,“ opravila ho.

„No dobře, ale my ho nemáme. Můžete dostat filtrovaný kafe s mlíkem.“

Zalitoval své předchozí repliky, ale návštěvnice se neurazila.

„Můžu si tam to mléko nalít sama?“

Frank otevřel ledničku, popadl tmavě modrou kartonovou krabici a demonstrativně ji z trochu moc velké výšky pustil na pult. Žena se zkoumavě podívala na datum spotřeby, nalila si mléko do kávy a odkráčela na svých vysokých podpatcích k nejvzdálenějšímu stolu. Když se za ní Frank díval, musel jaro jako polehčující okolnost přiznat nylonové punčochy.

Seděli tady ještě dva další hosté – v části autoservisu, které říkali kavárna. Frank je trochu znal, pronajali si jednu autodílnu na tři hodiny, aby dali dohromady mustanga dovezeného ze zahraničí. Teď tu seděli a dívali se na nějaké nákresy. On sám měl v dílně nachystané blatníky, nádrž a další díly na motorku, aby je nalakoval, ale měl dost času a teď během pauzy se v kavárně ponořil do statistik fotbalových zápasů. A dával si k tomu sendviče se salámem.

Zapálil si cigaretu a zamračil se na hromadu krabic. Slíbil Svendovi, že je vybalí. Bundy a košile se zoubkovanými kapsami, originální americký design. Svend trval na tom, že budou prodávat i oblečení, takže teď provozovali jakýsi hybrid lakovny, autoservisu, butiku a motorestu.

Ekonomicky jim to vycházelo tak akorát. Disponovali dostatečně velkými prostory, kde mohli dělat svoji práci, a když zrovna měli volněji, pronajímali je místním amatérům, kteří se rádi hrabali v autech.

Frank zrovna típl cigaretu, když mu na mobilu začal blikat hovor ze skrytého čísla.

„To je Frank?“ ozvalo se v telefonu tázavě. Frank ten hlas nepoznával.

„Jo, jsem to já.“

„Frank... Thøgersen,“ pokračoval člověk na druhém konci nejistě.

Zněl udýchaně, jako kdyby zrovna někde stěhoval nábytek.

„Jo, sakra. S kým mluvím?“

„Jmenuju se Ming. Dělá s vaším tátou, s Gerhardem, v Ikee. Říkají mi Žluták.“

Frank velmi dobře věděl, kdo je Ming. Pedant, co komanduje starší chlápky s mizernými platy v obchodním centru v Taastrupu. Když se ukázal poblíž, znervózněly z toho i vysokozdvížné vozíky.

„Váš otec se zranil. Přijďte sem a odvezte si věci z jeho skřínky. Než to udělá policie.“

„Co přesně se stalo?“

„Poslouchejte, musíte přijet hned. Víte, kde to je?“

„Jedu.“

Zrovna ukončil hovor, když před ním znovu stála ta žena. Něco mu na ní bylo povědomé, ale byl teď příliš vystresovaný na to, aby se tím zabýval.

„Všimla jsem si, že jíte sendviče. Bylo by možné si tu jeden koupit?“

Frank se rozhlédl po místnosti a zjistil, že ti chlápci od mustangu se přesunuli do autodílny. Gestem jí naznačil, že musí počkat. Snažil se dovolat Svendovi, ten to ale nebral.

„Máte štěstí,“ řekl pak a vytáhl svazek klíčů. „Můžete si dát všechny sendviče, co jenom budete schopná sníst. Budete mi totiž muset dát chvíli pozor na obchod, dokud se nevrátí kolega.“

Žena se už už nadechovala k protestu, když Frank lehkým obloukem hodil klíče směrem k ní. Nemohla neposlechnout svoje reflexy, a tak tu teď stála se svazkem klíčů v ruce.

„Během čtvrt hodiny by měl dorazit takovej dvoumetrověj zrzavej týpek. Kdyby měl zpoždění, budete se muset domluvit s těma klukama v autodílně.“

Přístrojovou desku jejich služebního auta zahřívalo slunce sklánějící se nad Enghavevej. Frank kromě toho uvnitř zaregistroval nějakou kořeněnou vůni.

Šlo o světle modrou a vždy naleštěnou dodávku Chevrolet z roku 1980, která při jízdě vydávala chrchlavé zvuky a celkově jezdila mizerně, ale podle Svenda fungovala jako dobrý marketingový nástroj.

Jako odměnu za jízdu v tom vraku si Frank chtěl dát slanou lékořici, ale obě krabičky bonbonů v přihrádce pro spolujezdcy byly prázdné. Mrskl jimi na kobereček někam vedle poloprázdného kanystru se směsí do ostřikovačů. Jako výchozí disk z nouze zvolil další cigaretu. Potom se vymotal ze dvora a vyjel na Vesterbrogade směrem k předměstí. Zapnul rádio, ale hned ho zase umlčel. Potřeboval klid a ti euforicky vykřikující moderátoři si stejně dělají program spíš sami pro sebe.

Frank toho o Žluťákovi slyšel už spoustu. Pokaždé když mluvil s otcem, slyšel od něj nějakou novou sprostou nadávku na „toho Číňana s předkusem“. Vždycky pak následovala stejná věta: „Mně je úplně jedno, jestli jsou lidi černý nebo bílý, žlutý nebo modrý... A jestli se jim třeba chce sedmkrát denně dělat psí kusy na ručně tkaným koberci, je mi to někde. Ale věř mi, že tenhle chlap je vážně parchant.“

Frank si uvědomoval, že od otce neslyšel moc konkrétních argumentů, ale i jeho Mingův komandující tón provokoval. V ramenou a zátylku teď cítil hmatatelné napětí a tlak. Ze stresu téměř nemohl dýchat. Sešlápl plyn až k podlaze.

Prosvištěl kolem jezera Damhus a restaurace KFC. Jen zahlédl jejich logo a už na jazyku cítil chuť trochu spálených kuřecích křídýlek a neodolatelného mixu zelí a mrkve

zjemněného majonézou a hořčicí. Spoustu let se tam stavovali pro jídlo po zvlášť povedeném tréninku. Bylo to ještě před tím, než přišla do módy organická strava a detailní dietní plány bohaté na proteiny. Když si tehdy Frank připadal vyčerpaný, otec mu doporučoval, ať si dá kousek čokolády a napije se koly.

„Dělají tady výbornej salát Coleslaw,“ opakoval mu pokaždé, když sem zašli. Když se ho Frank zeptal, jestli to náhodou není jediné místo, kde se dá tenhle zvláštní salát koupit, otec mu to kývnutím potvrdil, ovšem poznamenal: „To ale neznamená, že je kvůli tomu horší.“

Frank neznal nikoho, kdo by trávil se svým tátou tolik času jako on. Řadu let to bylo dvacet nebo pětadvacet hodin týdně. Ne že by si spolu povídali. Jejich vztah se točil kolem boxu a několika vět, které s ním přímo souvisely. Třeba „Musíš vyhrát“. Ta věta mu dodnes rezonovala v uších.

Dneska už toho o sobě ale věděli hodně málo. Jejich vztah vyšuměl v důsledku vzájemného zklamání potom, co Frank už jako jednadvacetiletý ukončil kariéru. A jelikož Gerhard trávil veškerý čas v boxerském klubu nebo sledoval box na starých videokazetách a DVD, vídali se jen zřídka.

Oficiální verze zněla, že jenom Frank ví, proč tak náhle skončil. Gerhard to ovšem věděl taky, ale novinářům tenkrát řekl, že je to pro něj záhada. Frank právě vyhrál mistrovství Dánska a podle Gerharda měl šanci na olympijskou medaili. S jeho stylem z něj mohl být dobrý profesionál a říkalo se, že jediný existující dánský promotér pro něj má nachystanou smlouvu. Další roky pak chodil na trénink, jenom když se mu chtělo, ale teď už neslyšel svištění švihadla, tlumené zvuky boxovacího pytle, ani nevdechoval odér potu v ringu pěkných pár let.

Kolona aut se na předměstí pomalu šinula ve dvou pruzích kupředu. Frank se chystal zatroubit na chlápka, co vypadal

jako obchodní cestující a jel v audi, které bylo určitě na leasing. Ale v tu chvíli si uvědomil, že mu v kapse kalhot divoce vibruje mobil. Snažil se ho vyprostit a nadával si, že jej neuložil na nějaké přístupnější místo. Zase neznámé číslo.

„Mingu, jsem na cestě.“

„Teď je u něj doktor ze záchranky. Za chvíli ho odvezou. Kde přesně jste?“

„Někde v Glostrupu.“

„Až přijedete, zaparkujte vzadu. U nákladáků. Nechodte hlavním vchodem.“

„Jak moc je to vážný?“

„Myslím, že je to dost špatný.“

Ikea sdílela parkoviště s několika podobnými obchody, kterým se rozumní lidé snažili vyhnout, seč mohli. Frankovi se nelíbily jejich budovy připomínající smontované krabice ani okolní asfaltované plochy a nedaleko stojící štěrkovny. Byl vděčný za to, že sem nemusí jezdit každý den. Parkovalo tu několik aut. Zahlédl mladý pár, jak vleče jakési krabice. Vypadalo to, že se začnou každou chvíli hádat.

Chvíli kroužil po parkovišti, než zahlédl nákladáky. Vedle nich stálo policejní auto. Z vrozeného životního pesimismu zaparkoval Frank raději od prodloužené ruky zákona co nejdále. Právě vypnul motor, když ze skladové haly vyjela sanitka.

Když vystoupil, uviděl na betonovém kvádru sedět tři chlápky v montérkách. Cívěli za odjíždějící záchrankou, na níž se hned po odbočení na hlavní silnici rozeřvala siréna. Nebavili se spolu, jenom kouřili a Źukali do mobilů.

Frank došel až k nim a řekl jim, že by potřeboval mluvit s Mingem.

„Jestli hledáte práci, myslím, že se tu jeden flek zrovna uvolnil,“ zareagoval živě migrant s krátkými vlasy vyholenými strojkem. Ostatní jeho vtip nijak neocenili.

„Myslím, že je v šatnách. Běžte ke vchodu a jeden z těch starejch páprdů pro něj zajde.“

Frank se rozhodl, že si zapamatuje jeho obličej, a spěchal ke skladové hale. Stála tam skupinka starších mužů v rozpačitém a nejistém rozhovoru. Poznal svalnatou postavu Irvinga Madsena a vedle něj si všiml i dalších obličejů, jejichž nosy a hranaté rysy napovídaly, že asi nejsou zvyklí řešit spory zrovna diplomaticky.

Když dorazil až k nim, rozhovor utichl.

„Sakra, to je Frank,“ prolomil mlčení Irving Madsen.

Popadl Franka za ramena, zatřásl s ním a pozoroval ho, jako kdyby hodnotil chovného býka někde na trhu.

„Neviděl jsem tě už dobrejch patnáct let... Tehdy jsi mívál fakt dobrej levej hák.“

„To jo, určitě lepší, než měli kluci z tvojí stáje. Co přesně se stalo?“

„Gerhard procházel kolem ještěrky, která vezla těžký krabice s deskama stolů. Buď řidič omylem pohnul vidlicema, nebo byla ještěrka přeplněná. Každopádně se převrátila. Váží tři tuny. Všechny ty sračky spadly přímo na něj,“ vysvětlil Frankovi Irving a odmlčel se.

„Hele, už jde Žluták.“

K Frankovi si to štrádoval čtyřicátník s krátkýma nohama. Zvedl ruku na pozdrav. „Pojďte se mnou,“ zavelel.

Frank se pokývnutím rozloučil s Irvingem a ostatními a mlčky následoval Minga.

„Dostanete ode mě klíčky od jeho skříňky a pak...“ Frank ho přerušil.

„Chápu, že jste zvyklej komandovat všechny ty idioty v montérkách tam venku, ale se mnou budete mluvit slušně.“

Ming Frankův protest zcela ignoroval.

„Postaráte se, aby zmizely ty jeho jedy. Už je tady skladoval až moc dlouho. Nahoře v kanceláři sedí policajti a vyslýchají

řidiče té ještěřky. Když to zvládnete rychle, vyhneme se problémům.“

O vteřinu později už Frank držel v ruce klíč, který mu Ming hodil.

Žluták rozrazil dveře do šaten.

„Jeho skříňka je támhleta vzadu. Připravil jsem vám roli igitových pytlů na odpad, tak to tam nacípěte. Já budu v hale.“

Frank neměl ponětí, o čem to Ming celou dobu mluví.

Znal spoustu gaunerů, ale netušil, že jeho otec je jedním z nich. Z auta zavolal Svendovi, aby se ujistil, že je v dílně. Ten mu to tentokrát zvedl hned a slíbil, že bude připravený mu pomoci, až dorazí.

Když s dodávkou vjížděl do dvora, vyhříval se Svend na rozviklané skládací židli na sluníčku a kouřil. Frank hned otevřel nákladový prostor auta, aby vyndal pytle. Rošťácké zablesknutí v očích jeho spolence naznačovalo údiv, s jakou vervou se do toho Frank pustil.

„Co se děje?“

„Musíme je tu někde dobře uložit. Vezmeš jeden?“

Chlápci pracující na mustangu tu pořád ještě byli. Frank pokývl hlavou směrem k lakovně.

Donesli tam pytle a Frank za nimi zavřel dveře. Položil svůj náklad na podlahu vedle míchacího zařízení a vytáhl z pytle karton červených marlborek. A další. A ještě jeden.

„Táta je měl ve skřínce v tý zatracený Ikee. Nepočítal jsem je, ale bude jich nejmní stovka.“

Svend vyndal jeden karton ze svého pytle a chvíli studoval kolek.

„Teda, ten Gerhard je pěkný zlodějíček. Poflakoval se tam mezi tím laciným švédským šuntem a prodával padělaný turecký cigára. Jak je na tom?“

„Odvezli ho do nemocnice. Za chvíli tam za ním vyrazím.“

Svend slíbil, že dílnu zatím pohlídá, ale řekl Frankovi, že volali z autorizovaného servisu Ford. Onemocněl jim autolakýrník a potřebují pomoc. Svend jim slíbil, že nějaká jejich auta vezmou. Bylo důležité udržovat s dealery dobré vztahy. Když jim jednou něco slíbili, musejí to dodržet.

„Večer sem zajdu,“ ujistil ho Frank.

Vešel do prostor kavárny. Teď tu nebyli žádní hosté. Jeho zápisník s tipy byl pořád ještě otevřený na League One, tedy na třetí nejvyšší fotbalové soutěži v Anglii. Předtím si tu zakroužkoval několik zápasů, na které si chtěl vsadit, aby dodal dnešnímu večeru trochu napětí. To mu teď ale opravdu nechybělo.

Svend přišel za ním. Nalil dva šálky kávy.

„Když jsi přišel, byla tu ta slečna v kožený bundě?“ zeptal se Frank.

„Jo, koupila si Triumph Spitfire. Chce, abychom jí ho dali do kupy, ale touží být u toho.“

„Tak to přišla za tím pravým,“ smál se Frank.

„No jasně, řekl jsem jí, že jí určitě pomůžu.“

Ani Svendovy zrzavé vlasy zjevně neumenšovaly jeho atraktivitu pro příslušnice něžného pohlaví. A jeho sukníkářství během těch let, co ho Frank znal, nijak nesláblo. Chápal, co se jim na něm líbí. Ze Svenda vyzařovala kontrolovaná síla. Bylo zjevné, že to má v hlavě srovnané, ale upravený byl obzvláště jeho zevnějšek, k čemuž přispívala jeho až fetišistická fixace na košile.

Svend míval blízký vztah se svým otcem. Ten dříve provozoval dílnu na sousedním dvoře, hned vedle restaurace Vzpomínky na Tove Ditlevsenovou, kde býval večer častým hostem. Zatímco se Frank v suterénu sportovního centra Bavnehøj učil zasadit pořádný levý direkt od ramene, musel se Svend šprtat spalovací motory. Když je jeho otec rozebíral, chtěl, aby syn přihlížel. Jednotlivé součástky házel do kýblu a Svend

potom musel každou z nich správně pojmenovat a vysvětlit jejich funkci. Tak to praktikovali několik let a Svend se díky tomu už v sedmnácti letech stal jedním z nejlepších automechaniků ve městě.

A teď se tedy blýskne opravou veteránu Triumph Spitfire.

„Poznal jsi ji?“

Frankovy myšlenky bloudily úplně někde jinde, takže si Svend sám odpověděl.

„Moderuje zprávy v televizi.“

„Aha, tak to věřím, že pro ni bude zážitek umazat si nehty trochu od oleje. Teda dokud se jí nezlomí,“ zareagoval Frank.

Zvedl se.

„Tak já jedu do té nemocnice a zjistím, jak to vypadá.“

2

Ellen nevěděla, komu jinému zavolat, a tak tu teď ve své zateplené bundě znovu seděl správce domu Hardy. Uvařila kávu a na květinový tác naaranžovala francouzské vafle, aby vypadaly trochu lákavěji, než když si je předtím dávala přímo z obalu.

Doufala, že tu Hardy bude moci zůstat alespoň hodinu, ale nebylo to moc pravděpodobné.

„Budete si brzo muset najít někoho jinýho. Nejsem žádnéj sociální pracovník,“ mrmlal Hardy.

„Součástí vaší práce je udržovat kontakt s lidmi v domě a tohle je přece zábavnější než řešit ucpaný trubky, ne?“ ztvářila se Ellen triumfálně.

Hardy si vypnul mobil, několikrát si odkašlal a zadíval se na okopírované listy papíru přes brýle na čtení, které používal na odečítání měřičů.

„Tak začneme scénou tři, co říkáte?“

„Jasně, ale nelehněte si k tomu na podlahu?“

„Nechte toho, Ellen. Nemáte tu na návštěvě žádnýho herce z Národního.“

„No dobře. Tak začněte.“

„A ne že mě budete pořád opravovat. Prostě vám to musí stačit tak, jak to zvládnou.“

Hardy se s výrazem jako těsně před vrtáním zubního kazu zhluboka nadechl a zadeklamoval: „Mé věci jsou již na lodi; – buď zdráva! A, sestro, kdy jen vítr bude přát, a vhodná loď se najde, neprosi to, leč povždy dej mi vědět o sobě.“

„Ty pochybuješ?“

„Co pak Hamleta se dotýče a cetek jeho přízně, to za běžný měj mrav a krve hru; jen za fialku v útlém květu mládí.“¹

Hardy to vydržel necelou půlhodinu a Ellen ho za jeho snahu odměnila dalšími vaflemi. Teď se pustila do vyhodnocování jejich shakespeareovské seance.

„V čerstvé rose mladosti... Všiml jste si toho slovního spojení? Není to nádherné? A pravdivé?“

Ale Hardy už se mezitím zahloubal do sportovních stránek bulvárních novin BT, které si donesl. Četl si tam o fotbale a ji už nevnímал.

„Vždyť jste to teď sám četl,“ snažila se ještě probudit jeho pozornost.

„Tak tomu našemu klubu Frem hrozí sestup. Ve fotbale je tolik prachů, a my žádný nemáme. I koule obránce Daniela Aggera mají větší hodnotu než celej náš tým.“

Ellen to vzdala.

Zeptala se ho, jestli si s ní nedá večeři, ale našťástí odmítl. Neměla totiž sílu na nic jiného než dojíst zbytek salátu ze včerejška, a to ideálně před televizí. Psycholog, u kterého jednou byla, jí poradil, že je prospěšné se hodinu denně dívat na televizi a úplně při tom vypnout. Ellen se ho ovšem nezeptala, jestli to platí i při sledování komerční TV3.

„No nic, děvče, já budu muset běžet,“ prohlásil Hardy. „Dalo mi to zabrat, ale co by člověk neudělal pro krásný ženský z baráku, že jo.“

„Do budoucna se budu snažit vás víc šetřit,“ slíbila mu. Na rozloučenou se rychle objali. Hardy v ruce pořád ještě svíral srolované noviny. Napadlo ji, jak často za den se do nich

1 SHAKESPEARE, William. *Hamlet: kralovic dánský, tragédie o pěti jednáních*. Přel. Josef Václav Sládek. 6. vyd. Praha: Fr. Růžička, 1946. 179 s.

začte. Když tam občas nahlédla ona, připadalo jí, že se nic nedozvěděla.

Když se za Hardym zavřely dveře, přešla k oknu, sedla si na stoličku a zadívala se ven ke kolejím. Vlaky šerem tiše svištěly do všech směrů.

Ellen chodila vždycky včas a občas se sama sebe ptala, proč vlastně. Ostatní se přiloudali až pět nebo deset minut po začátku porady, která začínala v 7:00, ovšem v praxi to znamenalo jenom to, že se dozvěděla o případných změnách v plánu dne dřív než oni.

Iris Bachová ji informovala, že má v rozpisu nového klienta.

„Ibrahim Wahid, dvaadvacet let. Bydlí u rodičů v ulici Saxogade, takže za ním můžeš zajít před Bjarnem nebo po něm. Pilonidální cysta,“ konstatovala vedoucí oddělení.

Jedna z mladých zdravotních sester, Jeanette, která právě dosedla, vypálila jednu ze svých klasických ironických poznámek.

„Může být něco hezčího než začít den furunklem v zadku?“

„No tak ti mám Ibrahima přenechat? Klidně můžu speciálně pro tebe naplánovat den složenéj jenom z furunklů.“

Ellen se přímý styl jejich šéfky líbil. Používala ho na všechny, obzvlášť pak na příbuzné, kteří měli nerealistická očekávání ohledně možností domácí péče a stěžovali si na způsob léčby.

„Tak. Ještě tu mám jednu věc, kterou s vámi chci probrat, než si vezmete klíče.“

Iris Bachová se podívala na Ellen, aby jí bylo jasné, že se to týká jí. Ellen souhlasně kývla. Už to spolu předtím probíraly.

„Ellen navštívila minulý týden jednoho klienta, staršího pána, který byl té dobroty, že po celém bytě rozmazal výkaly.

Po všech zdech, ve všech pokojích. Nevynechal ani troubu, ledničku, dokonce ani svůj umělý chrup.“

Kolegyně se na Ellen účastně podívaly a popotáhly nosem, jako kdyby kolem stolu najednou bylo něco cítit.

„Zvlášť velká chuťovka byla vyčistit ty zuby,“ řekla Ellen a naznačila ve vzduchu pohyby kartáčku.

Iris Bachová si zase vzala slovo.

„Ellen toho pána umyla a uklidila byt. Než pak pokračovala dál, zavolala asistentku. Pracovala hodinu a půl přesčas. Teď o víkendu přišla stížnost od jeho rodiny. Podle nich to v bytě vypadá nechutně a ,otec platil celý život daně'. V domácí péči prý už nadále nemají důvěru.“

Sestry kolem stolu našťavaně kroutily hlavou. Iris Bachová se odmlčela, aby jim dala prostor pro případnou reakci. Pak pokračovala.

„Můžeme si o tom myslet, co chceme, ale pánovi příbuzní mají pravdu. Ellen tam udělala spoustu práce, ale ten svinčík měli vydezinfikovat lidi v ochranných oblecích. Tuhle bitvu budeme muset vybojovat někde výš, ale musíte mi hlásit, když se někde dostanete do takhle šílené situace.“

Promluva jejich vedoucí je nakonec spíš rozveselila a Ellen byla v dobré náladě, když šla spolu s ostatními ke stojanům s koly. Dnes musela stihnout devět návštěv. Rozhodla se, že začne v ulici Oehlenschlägersgade u Bjarna a k Ibrahimu Wahidovi zajede potom.

Bjarne dřív pracoval jako ošetřovatel v zoo a jeho bizarní historky někdy představovaly originální vrchol Elleniných pracovních dní. Cukrovka mu sebrala půlku pravé nohy a většinu smyslu pro humor, ale i tak občas přišel s nějakou báhorkou a při jejím vyprávění výrazně ožil.

Když zazvonila dole u dveří, nereagoval. Našla tedy ve svém svazku ten správný klíč od Bjarnova bytu.

„Haló!“ zavolala, když si odemkla.

„V ložnici!“ zaburácel Bjarne.

V televizi běžel nějaký golfový turnaj.

„Tomu Tigerovi to dneska nějak nejde,“ poznamenal Bjarne, jako kdyby se tu s ním Ellen dívala na televizi už hodiny.

„No vidíte, a já vždycky někde slyším, jak je výborný,“ opáčila.

„Kolikrát vám mám říkat, že u mě nemusíte nosit ty příšerný igelitáky na boty,“ pokračoval Bjarne.

Ellen nosila modré návleky standardně. Neměla čas se devětkrát denně zouvat a zase obouvat, i když dobře věděla, že návleky narušují atmosféru blízkosti mezi ní a klientem. V řadě domácností ovšem zvuk jejích kroků prozrazoval, že plastová pomůcka je zcela namístě. Podlahy byly často hrozně zamaštěné a ulepené jako od pryskyřice.

Bjarne už se teď v její společnosti cítil uvolněně, ale začátek jejich vztahu byl trochu zvláštní. Během své první návštěvy Ellen zjistila, že Bjarne používá přičesek. Jelikož byl krátce po operaci a připoutaný na lůžko, zjevně se nemohl o paruku starat tak, jak výrobce zamýšlel. Jednotlivé trsy umělých vlasů tudíž připomínaly zápasící hlodavce, takže když Ellen Bjarna umyla, nabídla se, že mu upraví i účes. Její návrh ovšem vyvolal panickou reakci. Bjarne to chápal jako podraz a doporučil jí, aby se starala sama o sebe. Ona ale trvala na svém. Muž zakomplexovaný kvůli mizejícím vlasům bude mít nejspíš později problémy smířit se i s protézou na amputované noze, říkala si. A tak si s ním začala povídat o tom, že spousta žen letí na plešaté muže.

Ukázalo se, že mu tím v důsledku ušetřila dost peněz a starostí. Bjarne byl totiž už několik let zákazníkem „Světa paruk“, kde využíval i služeb domácího stříhání vlasů a úpravy paruky. Firma svůj marketing stavěla mimo jiné právě na diskrétnosti, neměla ani reklamy na firemních autech.

Dneska paruka odpočívala na severním pólu glóbusu postaveného na komodě v ložnici.

Ellen se posadila do nohou Bjarnovy postele.

„Jak vám je?“

„Bolí mě ta noha, co ji už nemám.“

„To je dost běžné. Stejně jako nepříjemné pocity, které jsou s tím spojené.“

Bjarne upřeně hleděl na obrazovku, ale pak se rozhodl televizi vypnout a už nesledovat chlápky procházející se v parku, kteří se dokázali rozčítit kvůli tomu, že se netrefili míčkem do jamky.

Viděla, že mu začíná cukat v obličeji.

„Když se vám podívám na ránu, řeknete mi zatím něco o žirafách? Pořád nechápu, jak to dělají, že dokážou spát vestoje.“

„Nemám na to náladu.“

„Fajn. Mrknu se vám na to, a jestli mi chcete povídat o něčem jiném, budu vás poslouchat.“

Všechno, co potřebovala, leželo srovnané na policičce v jeho skříni s oblečením. Šla do předsíně, sundala si bundu a pak si umyla ruce. Vrátila se k posteli, nasadila si rukavice a pod Bjarnův pahýl rozprostřela jednorázovou podložku. Potom pahýl odkryla a opatrně začala odmotávat starý obvaz.

„Shniju tu zaživa,“ řekl jí.

„Ale ne. Hojí se vám to rychleji než jiným pacientům ve vašem věku. A víte proč?“

Bjarne neodpověděl.

„Jste silný a v zoo jste byl pořád na čerstvém vzduchu. Pokud budete správně rehabilitovat a normálně jíst, ještě na vás čeká spousta hezkých zážitků. Dneska vypadáte líp, než když jsem vás viděla poprvé.“

„To jako vážně?“

Pracovala soustředěně, ale na chvíli k němu zvedla pohled.

„Nikdy nedávám pacientům falešné naděje, Bjarne. Není nic, co by vám bránilo prožít ještě spoustu let kvalitního života. Musíte si zvyknout chodit jinak, ale rozhodně nebudete vypadat směšněji než s tou šílenou parukou. Měl byste ji přenechat nějakému amatérskému divadlu.“

„No dobře. Dáte si kafe?“

Odmítla, i když si říkala, že by mu pomohlo, kdyby si s ním tu kávu dala. Ale musela vyrazit za ostatními pacienty. Další historky o žirafách možná už neuslyší. Bjarne bude brzy schopen postarat se o sebe sám.

„Co myslíte, nechtělo by se vám sepsat ty vaše příběhy ze zoologické zahrady? Já bych si něco takového přečetla ráda,“ řekla.

Na ulici se rozhodla, že si dá cigaretu, a tak odvedla kolo na Istedgade zalitou sluncem. Šofér zrovna vykládal sudy s pivem Albani před barem McKluud, který měl dokořán otevřené dveře i okna ve snaze vyvětrat odér bouřlivých víkendových nocí. V pekařství s cukrárnou, posledním ve čtvrti Vesterbro, kde ještě dělali kynuté plněné buchty, si posunula židličku na terase mimo stín markýzy, aby si naplno užila sluníčko.

Ke každému novému klientovi vždy šla s určitou nejistotou. Člověk nikdy nevěděl, co ho čeká za zavřenými dveřmi. Už několikrát narazila na lidi s tak mizernou osobní hygienou, že se jí málem udělalo špatně.

Ibrahim Wahid pravděpodobně bude jednoduchý případ. Většina rodin migrantů cítila ke zdravotním sestrám respekt, a jelikož ten mladý muž bydlí pořád ještě u rodičů, bude byt při jejím příchodu zřejmě vonět po exotickém čaji a sladkém pečivu. Při práci v domácí péči nebylo těžké ztloustnout. Řada klientů jí nabízela něco dobrého ze zdvořilosti, ještě víc z nich pak v naději, že si díky tomu urvou alespoň čtvrthodinky popovídání s nějakou lidskou bytostí.

Ellen sedla na kolo a jela do Saxogården, obecního areálu z červených cihel zaklíněného mezi původní výstavbu Vesterbro. Všude v téhle čtvrti jinak rostly jako houby po dešti nové obchody s designovým zbožím, ale dlažby Saxogården se noha cizích lidí dotkla jen málokdy. Chodili sem skutečně pouze ti, kteří tu bydleli.

Zazvonila dole na zvonek a ozval se bzučák. Na schodech jí vyšla vstříc žena jejího věku.

„Ibrahim má hrozné, příšerné bolesti,“ naříkala, ještě než došly do příslušného patra.

„Domů se vrátil včera, je to tak?“ zeptala se Ellen, když vešla do předsíně a udýchaně si přes boty natahovala své modré návleky.

„Pracuje v obchodě Føtex a k tomu studuje. Teď to všechno zamešká.“

„Ale to snad ne. Ukažte mi prosím, kde leží,“ řekla Ellen.

Žena ji vedla obývacím pokojem, kde na vysezeném místě odpočíval hluboko do gauče zabořený muž a sledoval zprávy. Došly do místnosti k Ibrahimovi. Seděly u něj jeho dvě mladší sestry. Mladík ležel na posteli do půl těla vysvlečený, pod hrudníkem měl polštář.

„Ibrahimovi není dobře,“ řekly obě dívky současně, a to tónem, jako kdyby Ellen měla tu moc vyřešit všechny problémy světa a tenhle případ byl nejnaléhavější ze všech.

„Tak mě nechte se na toho mladého muže v klidu podívat,“ řekla.

„Přesně tak, běžte ven,“ nakázal jim Ibrahim.

Ellen se představila a vysvětlila mu, že mu bude ránu několik minut oplachovat teplou vodou. Rozvinul se mu celkem běžný absces způsobený zanícením chlupu zarostlého pod kůží mezi špičkou kostrče a anální oblastí. Zanícené místo teď bylo vyčištěné, ale mohlo dojít k recidivě. Proto nyní všechno záviselo na pečlivé hygieně.

„Fakt správná nemoc pro arabáče,“ mrmlal Ibrahim.

Ellen nijak nereagovala, ale Ibrahim pokračoval: „Copak to není nechutný, obcházet arabáče a hrabat se v jejich smradlavých infekcích?“

Ellen vycítila, že mu jde o to, vyvolat konflikt. Zůstala zticha.

„Nebo snad máte arabáče ráda? Koukám, že jste trochu špekátá. Takže jste ten typ, co se musí spokojit s arabáčem?“

Ellen mu zmáčkla bolavé místo oběma ukazováčky a Ibrahim se bolestí prohnul v zádech.

„Přestaňte s tou sebelítostí. Nemáte žádnou rakovinu a tady doma se vám dostává péče, jako byste byl král.“

„Chci morfium.“

„To vám napsat nemůžu.“

„Bílýmu Dánovi byste to napsala.“

„To jo, ale já jsem členka Ku-klux-klanu, takže si budete muset svoje sestry poslat do Føtexu pro Paralen. A můžou tam rovnou vyřídít, že za tři nebo čtyři dny se vrátíte do práce.“

Ibrahim ztichl a ona mu konečně mohla v klidu vyčistit ránu.

„Tak se mějte,“ řekla Ellen, když skončila.

Vycítila, že se Ibrahim za svoje výlevy stydí, ale neudělala nic, aby mu od toho pocitu ulevila. Ibrahimův otec mezitím nijak nezměnil polohu. Pořád v televizi sledoval přehled dnešních nehod a tragédií.

V předsíni narazila na jeho matku. Důvěřivě se usmívala a zeptala se jí, jestli si teď s Ibrahimem nedá šálek čaje, když už jsou hotoví.

„Ne, díky, Ibrahim musí být v klidu. A já spěchám dál.“

Frank si z toho boxerského zápasu, který mu změnil život, pamatoval jenom útržky. Možná byla ta změna k lepšímu, to už se nikdy nedozví, ale jeho život se každopádně dělil na předtím a potom.

Když vjížděl v dodávce Chevrolet na parkoviště Kodaňské univerzitní nemocnice, najednou si vybavil své tehdejší zoufalství a následně to, jak pak neustále přemýšlel sám nad sebou. Vlastně obě ty věci částečně přetrvaly až dodneška.

Našel si místo u parkovacího automatu, vypnul motor a vzal si z pouzdra cigaretu. Zapálil si ji autozapalovačem, otevřel popelník a dopřál si chvíli na přemýšlení.

Nemocnice pro něj byla spíš místem, kde doktoři vynášeli rozsudky smrti, než aby tam uzdravovali lidi a zachraňovali životy. Pozoroval světelnou mozaiku na té obrovské budově. Některá patra byla plně osvětlená, jiná byla ponořená do tmy. Někde tam vevnitř, kde tehdy ležel i on sám, teď byl jeho otec se svým vážným zraněním.

Když před hlavní vchod přijel taxík a vystoupili z něj dva mladší muži, myslel zase na ten úder, který tehdy ovšem vůbec neviděl. Jenom uslyšel mlaskavé lupnutí, jako kdyby někdo praštil golfovou holí do melounu. V další vteřině mu přes horní ret kapala krev v rytmu pulzujícího srdce a v ústech cítil chuť soli a železa. Na druhé straně provazů bouřlivě reagovalo publikum a v uších mu rezonoval řev Irvinga Madsena, včetně slov „Cliffova kořist, co mele z posledního“.

„Do něj! Do něj!“

Slyšel, jak na něj táta křičí, ať se pohne, ale nohy ho přestaly poslouchat a podlaha se mu zdála jako bažina. Viděl, jak se k němu blíží Cliffova tetování se vzteklými Vikingy a draky chrlicími oheň. Viděl znepokojený pohled rozhodčího.

Když na tom byl nejhůř, ucítil najednou nečekanou, až příjemnou bolest vystřelující mu pravou rukou až k rameni. Cliff přerušil útok, udělal půlotáčku a sesunul se k zemi. Zasáhl ho. Teď nad Cliffem stál rozhodčí a odpočítával ho. V podpaží bílé košile se mu zároveň zvětšovaly vlhké skvrny.

Ani ta dobrá trefa ho ale nezachránila. Cliff se zvedl a odfrknul si. Na tílku se mu rozlila rudá skvrna. Dal si rukavice pod bradu, kývl na rozhodčího a vypadal teď ještě odhodlaněji než předtím.

Neexistovaly tu žádné bezpečné zóny, žádná ideální vzdálenost, která by mu vyhovovala. Cítil, jako by mu nos bruslil po obličejí na kluzišti z krve a zaujímal různé podivné pozice. Připadalo mu, jako by se topil.

O přestávkách slyšel jenom příkazy, soucit chyběl.

„S takovými grázly přece neprohrájeme. Musíš ho sundat ještě jednou,“ nařizoval mu otec a osušil mu nos ručníkem. Poul Koch mu na záda vyždímal houbu nasáklou studenou vodou.

„Je ten nos zlomenej?“

„Má problémy s krytím, už to nedává. Teď boxuj, zranění budeme řešit pak.“

„Připadá mi, jako bych ho viděl třikrát.“

„Tak miř na toho uprostřed. Jdi do toho, Franku!“

Na stoličce v opačném rohu dostával instrukce Cliff a Irving mu k nim přidával i pohlavky, aby se ujistil, že ho poslouchá. Frank byl rád, že jeho otec není až takový cholerik, ale chápal, že se stal součástí jakési rodinné krevní msty. Dneska se prostě muselo vyhrát.

Cliff se k němu valil ze svého rohu. Frank si připadal čím dál pomalejší a slabší. Když se kryl před úderem vedeným na játra, schytl ránu do obličej. Pokud si zase kryl horní část těla, přišel zvedák na spodek.

Jeho vlastní údery už soupeři nepůsobily žádnou škodu. V jednom okamžiku Cliffovi zasadil sérii čtyř ran, až mu stříkal pot z vlasů a hlava se mu zvrátila nazad, ale jediným výsledkem byla ostrá bolest v jeho vlastní ruce. Cliff měl tvrdou hlavu. Frank už na ni pak ani neútočil, i když ji měl jeho protivník zrovna odkrytou. Jindy byl zvyklý vymýšlet na soupeře různé pasti a mít každý pohyb předem promyšlený. Teď se ale přizpůsobil Cliffovu rytmu. Už toho snesl víc než v jakémkoliv jiném zápase. A Cliff pořád stál pevně na nohou a bušil do něj. Najednou gong ukončil zápas.

Bral to jako záchranu. Ještě tak patnáct vteřin a už by to vzdal.

Viděl Irvinga Madsena, jak spěchá do ringu, blahopřeje Cliffovi a zvedá mu ruku. Ale ve vlastním rohu byl jako vítěz vítán on.

„Dobrej souboj, ty kluku jeden,“ pochválil ho Poul Koch.

„Titul je tvůj,“ ujišťoval ho otec, zatímco mu stahoval boxerské rukavice.

Frank jím nevěřil. Mohl vyhrát, ale nebyl dostatečně koncentrovaný a Cliffovy tvrdé údery jím pořádně otřásl. Připadalo mu, že se ringový rozhodčí vyhýbá jeho pohledu a dívá se soucitně na Cliffa.

Od stolu rozhodčích se ozval zvuk zapínaných mikrofonů.

„Vítězem a dánským mistrem střední váhy se poměrem hlasů rozhodčích čtyři ku jednomu stává Frank Thøgersen, Valby!“

Irving Madsen dupnul do podlahy a zakřičel: „Podvod!“ Publikum bylo rozdělené. Někteří se radovali, jiní se vztekali a pískali, ale všichni tleskali déle než obvykle.

Cliff za ním přišel a nezúčastněně ho objal. Pod jedním okem měl monokl.

„Gratuluju, Franku. Bylo to těsný,“ zašeptal.

Irving se rychle vytratil. V ruce nesl kyblík s ledem a s nadávkami se prodíral řadami sedadel směrem k šatnám. Cliff tak musel stříbrnou medaili převzít bez svého trenéra.

Frank políbil vítězné zlato a obřadně se uklonil na všechny čtyři strany. Pak odkráčel z ringu i se svou cenou od sponzora, obrovským zlatým slitkem z kartonu naplněným malými tabulkami čokolády od firmy Toms. Pod schůdky už čekal sportovní lékař společně s Frankovým otcem Gerhardem a člověkem z vedení boxerské asociace.

„Chtějí, abyste si s Cliffem zajeli na pohotovost. Taky tam odevzdáte moč,“ vysvětlil Gerhard s odkazem na dopingové testy.

Lékař přikývl.

„Takhle tvrdej zápas jsem neviděl už pár let. Chce to pořádnou prohlídku.“

Už tam na ně čekala sanitka, i když se zápas odehrával jenom půl kilometru od Kodaňské univerzitní nemocnice.

Frank byl příliš unavený na to, aby protestoval. To ale neplatilo pro Cliffa. Odmítavě gestikuloval před obličejem jiného zástupce vedení boxerské asociace, který mu přišel předat stejnou zprávu, jakou si právě vyslechl Frank. Sekundoval mu při tom hlouček kamarádů v kožených vestách se znaky na zádech. Vykřikoval, že nikam nepojede, a že když ho rozhodčí takhle podvedli, nevidí důvod, proč poslouchat nějaké požadavky asociace. Irving ho ale nakonec přesvědčil. Kdyby neodevzdal vzorek moči, mohl by dostat stopku.

Frank se potřeboval nadýchat čerstvého vzduchu. Opíral se venku o auto, když vyšel i Cliff. Měl na sobě teplákovou soupravu a přes rameno tašku. Frankovy věci zůstaly v šatně.